Kız ve Altın Fok

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Altın Fok

Ebru Mina TOMURCUK

Maya okyanusu her şeyden çok severdi. Her sabah sarı yağmurluğunu ve kırmızı lastik çizmelerini giyip evinin yakınındaki kıyıya koşardı. İçi hazinelerle dolu bir bez çantası taşırdı: pürüzsüz taşlar, deniz camları ve dalgaları çizmek için bir defter. Küçük yengeçleri ve parlayan deniz kabuklarını aramak için gelgit havuzlarına bakarken tuzlu rüzgâr kıvırcık siyah saçlarını dağıtırdı.

Sisli bir sabah Maya dalgalarda parlayan garip bir şey fark etti. Pürüzsüz gümüşi gri bir fok başını sudan kaldırdı ve sırtı boyunca altın rengi kıvrımlar parıldadı. Kehribar rengi gözleri denizdeki güneş ışığı gibi ışıldıyordu. Maya şaşkınlıkla nefesini tuttu. Daha önce hiç altın desenli bir fok görmemişti. Fok yumuşak, dostça bir ses çıkardı ve yüzgeçlerini salladı.

Altın fok daha da yaklaştı ve doğrudan Maya'ya baktı. Işıkta parlayan küçük bir deniz kabuğu kolyesi takıyordu. Sonra dönüp biraz yüzdü ve arkasına bakmak için durdu. Maya kalbinde bir çekim hissetti. "Beni takip etmemi ister misin?" diye sordu. Fok bıyıklı burnunu salladı ve kayalık buruna doğru yüzdü.

Maya altın foku takip ederek kayaların üzerinden tırmandı. Fok onu bir virajın etrafından daha önce hiç görmediği gizli bir koyağa götürdü. Ama bu koyak güzel değildi. Plastik şişeler ve birbirine dolanmış ağlar kumu kaplamıştı. Birkaç deniz kuşu sessizce duruyordu, tüyleri toz içindeydi. Maya'nın çilli burnu endişeyle kırıştı. "Olamaz," diye fısıldadı. "Bu yerin yardıma ihtiyacı var."

Altın fok yavaşça bir daire çizerek yüzdü ve hüzünlü küçük bir ses çıkardı. Maya anladı. Burası hayvanlar için bir sığınaktı ve başı dertteydi. Etrafa baktı ve kendini küçük hissetti. Ama sonra babasının sözlerini hatırladı: "Büyük sorunlar, birlikte yapılan küçük işlerdir." Küçük yumruklarını sıktı. "Yardım bulacağım," diye söz verdi foka.

Maya eve kadar koştu, kırmızı çizmeleri su birikintilerinde sıçrıyordu. Kapıdan daldı, kıvırcık topuzları zıplıyordu. "Baba! Lily! Gizli bir koyak buldum ve çöplerle dolu! Onu düzeltmemiz gerek!" Babası aletlerinden başını kaldırdı, yeşil pazen gömleğinin kolları sıvanmıştı. Lily dürbününü kaptı. "Beni de sayın!" diye sevinçle bağırdı.

Ertesi sabah Maya babasını ve Lily'yi gizli koyağa götürdü. Lily'nin kırmızı örgüsü dürbününden bakarken sallanıyordu. "Şu kayaların yanında bir su samuru ailesi görüyorum!" dedi. Babası iş eldivenlerini giydi ve başını salladı. "Bir plana ihtiyacımız olacak," dedi. "Önce çöpü temizleriz. Sonra hayvanlara bakarız. Takım çalışması iyi bir planla başlar."

İşe koyuldular. Maya ve Lily şişeleri ve ambalajları toplayıp büyük çuvalları doldurdular. Babası ağır ağları ve kırık tahtaları kaldırdı, güçlü elleri hızla hareket ediyordu. Altın fok yakınlarda yüzüyordu, altın kıvrımları bir fener gibi parlıyordu. "Bakın!" diye işaret etti Lily. "Su samurları bizi izliyor!" Kızlar el salladı ve su samurları cıvıldayarak karşılık verdi. Koyak şimdiden biraz daha aydınlık hissettiriyordu.

Temizlik yaparken Maya plastik bir halkaya dolanmış genç bir deniz kuşu fark etti. "Baba, yardım et!" diye seslendi. Babası kuşu nazikçe tutarken Maya halkayı dikkatlice kesti. Kuş kanatlarını çırptı ve uçup gitti. "Aferin Maya," dedi babası. "Cesur ve naziktin." Maya gururla gülümsedi. Altın fok sanki alkışlıyormuş gibi yüzgeçlerini salladı.

Lily daha fazla hayvan gördü: bir kütüğün altında koşuşturan yengeçler ve bir ağa takılmış bir kaplumbağa. Takım çalışmasıyla kaplumbağayı kurtardılar ve ağı taşıdılar. "Harika bir takımız!" dedi Lily. Maya gülümserken çilleri dans etti. Kıyı temiz ve güvenli görünmeye başlıyordu. Altın fokun desenleri her zamankinden daha parlak ışıldıyordu. "Başarıyoruz!" diye sevindi Maya.

Gizli koyakla ilgili haber yayıldı. Maya'nın arkadaşları ve komşuları yardıma geldi. Kimi eldiven getirdi, kimi atıştırmalık. Babası aletleri düzenledi, Lily bir doğa yürüyüşü yönetti ve Maya herkese hayvanların nerede yaşadığını gösterdi. "Unutmayın," dedi Maya, "sessiz ve nazik olmalıyız." Altın fok sudan izliyordu, kehribar rengi gözleri gururla parlıyordu.

Öğleden sonra sığınak bambaşka bir hal almıştı. Kum temizdi, su pırıl pırıldı ve hayvanlar oynamak için geri dönmüştü. Altın fok Maya'ya doğru yüzdü ve başını nazikçe eline koydu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Maya. Fokun deniz kabuğu kolyesi sıcacık parladı. Sonra dalgalara daldı, altın desenleri son bir veda gibi parıldadı. Maya o gidene kadar el salladı.

O akşam Maya babası ve Lily ile oturup gün batımını izledi. "Başardık," dedi. Babası gülümsedi. "Sen başardın Maya. Yardım istedin ve herkesi bir araya getirdin." Lily başını salladı. "Ve çok eğlendik!" Maya huzurlu koyağa baktı. "Doğayı korumak hepimiz yardım edince daha kolay," dedi. "Ve daha eğlenceli de."

Ertesi gün Maya koyağı tekrar ziyaret etti. Altın fok gitmişti ama sığınak kuş sesleri ve şıpırtılı dalgalarla canlıydı. Maya fokun bir yerlerde mutlu olduğunu biliyordu. Defterini çıkardı ve altın foku çizdi, desenleri sayfada parlıyordu. Şöyle yazdı: "Takım çalışması denizi güldürür."

Maya'nın arkadaşları tekrar yardım edip edemeyeceklerini sordular. Böylece bir program yaptılar: her cumartesi koyağı temizlemek ve hayvanları izlemek için geleceklerdi. Lily dürbününü, babası aletlerini, Maya ise yaban hayatını çizmek için sanat malzemeleriyle dolu çantasını getiriyordu. Sığınak onların özel projesi oldu ve hayvanlar nazik ziyaretçilerine alıştı.

Bir sabah Maya dalgalarda bir altın parıltısı gördü. Altın fok geri dönmüştü! Yaklaştı ve mutlu bir ses çıkardı. Maya güldü. "Geri döndün!" dedi. Fokun kehribar rengi gözleri parıldadı. Sonra dönüp ufka doğru yüzdü, altın kıvrımları gün doğumunda parlıyordu. Maya sığınağın güvende olduğunu biliyordu ve gülümsedi. "Teşekkürler, dostum."